

щастieto на българския народъ, Селимински търси съ еднаква ревност и виновницитѣ за неговото разорение и бедствие въ вѣка на прогреса, и пжтя къмъ неговото спасение. Виновницитѣ не оставатъ скрити за внимателния историкъ: тиранията на свѣтска власть и обирътъ или невежеството на духовна власть сж главната спънка за подѣема на българския народъ. Край на това положение ще настѣпи, когато ориенталски нрави и отношения бждатъ пометени отъ новитѣ идеи; а това може да стане само чрезъ една правилна подготовка. Въ 1842 г. Селимински, студентъ по медицина (макаръ и на 43 години), излага въ писмо до г. Золотовичъ, свой другаръ отъ Завѣрата, впечатленията си отъ младитѣ българи въ Атина, у които родолюбието е взело решително връхъ. „Не сме много отдалечени отъ щастieto, което подобни идеи у младежитѣ ни чертаятъ за народа и родината ни. Дано и азъ да доживѣя, макаръ и въ дълбока старостъ, да превържа съ ржцетѣ си ранитѣ поне на единъ падналъ за родината българинъ, та тогава да издѣхна!“ И още въ 1862 г., двацетъ години по-късно, той ще пише съ радость: „Изглежда, че течението на свободнитѣ идеи напредва отъ Западъ къмъ Изтокъ. Никоя човѣшка сила не може да спре това течение. Притѣсненитѣ народи се готвятъ за борба.“ Тъкмо тогава браилскитѣ българи празнуватъ заедно съ ромънитѣ обединението на Влашко и Молдова въ едно голѣто княжество, и Селимински е поканенъ, като виденъ гражданинъ, на официалното тържество. Настроенъ възторжено отъ речи, молебень и парадъ, той се размечтава за подобень триумфъ и на българската свобода. „Желая, казва той въ сжщото си писмо до букурешкитѣ българи, да празнувамъ такъвъ празникъ въ своето отечество, преди да умра“. Той нѣма, обаче, да доживѣе тая награда за труда си и вѣрата си, макаръ да е единъ отъ много малкото, които би трѣбвало да бждатъ чествувани като предни двигатели и херои на свободата въ родината си.

3. ЖИВОТЪТЪ НА ЕДНА СИЛНА ДУША. — Селимински е човѣкъ на дѣлото и на дълга, както тѣ естествено произтичатъ отъ характеръ и възпитание. А въ този характеръ и при първитѣ решителни преживявания на юношата наддѣлява, както видѣхме, борческото начало, прояснено отъ единъ алтруизъмъ,